

Sygn. akt VI U 1134/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2015r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 kwietnia 2015r., znak: (...)

w sprawie: W. C.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu W. C. prawo do emerytury od (...).
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu W. C. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż ubezpieczony nie udokumentował wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS nie uwzględnił ubezpieczonemu żadnego pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. C. (ur. (...)), dnia 30.03. 2015 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał za udokumentowany staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 28 lat, 7 miesięcy i 25 dni. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

- okoliczności bezsporne

Ubezpieczony W. C. zatrudnił się 11.11.1974 r. w (...) Spółdzielni (...) jako kierowca ciągnika i pracował tam do 8.02.1975r. jako kierowca ciągnika U. (...) i przez cały okres zatrudnienia pracował transporcie materiałów-otrębów, nawozu i węgla. Faktycznie ubezpieczony pracował w trakcie tego zatrudnienia jako kierowca ciągnika stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Otrzymywał dodatek za pracę w szczególnych warunkach, nie korzystał w tym okresie z urlopów bezpłatnych. W świadectwie pracy wystawionym przez pracodawcę wpisano, że ubezpieczony pracował jako kierowca ciągnika.

dowód : umowa o pracę, świadectwo pracy i zmiany angażu w aktach osobowych ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego k.26-27.

W (...) Fabryce (...) w Ż. ubezpieczony pracował od 11.02.1975r. do 30.06.1993r. jako pracownik transportu, obsługując ciągnik U. (...)a następnie U.(...). Woził tym ciągnikiem materiały sypkie-koks, glinę, piasek kwarcowy i piasek wapienny. Taką pracę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie, także gdy pełnił funkcję brygadzysty. W umowie o pracę i świadectwie pracy wpisano, że ubezpieczony zajmował stanowisko pracownika transportu i robotnika transportu. Faktycznie ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy ciągnika. Ubezpieczony otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych, nie korzystał z urlopu bezpłatnego. W świadectwie pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez pracodawcę wskazano niezgodnie ze stanem faktycznym, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał pracę z wykazu A działu III poz.22 pkt 16 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Leśnictwa i (...) z dnia 9.5.1983 r. Razem z ubezpieczonym pracował w spornym okresie świadek R. P. i Z. G., zatrudnieni jako kierownik transportu i kierownik administracji. Świadców byli przełożonymi ubezpieczonego i wydawali mu polecenia służbowe dotyczące pracy.

dowód: umowa o pracę, świadectwo pracy i zmiany angażu w aktach osobowych, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 23.07.2003 r. w aktach rentowych, zeznania W. B. k.68, zeznania ubezpieczonego k. 69-70.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów w aktach osobowych i rentowych powoda, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz zeznań świadków R. P. i Z. G. którzy pracowali w spornym okresie w (...) Fabryce (...) w Ż. razem z powodem oraz zeznań powoda. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i powoda, bowiem były one spójne, logiczne, uzupełniały się wzajemnie, znajdowały też potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach z dokumentów a ponadto świadkowie, co istotne, pracując jako przełożeni powoda w (...) Fabryce (...) w Ż. opisali jego pracę na podstawie własnych obserwacji. Zeznania świadków były jasne, logiczne, korespondowały ze sobą oraz z zeznaniami ubezpieczonego. Świadców nie mieli żadnego interesu w zeznawaniu nieprawdy, są osobami obcymi dla ubezpieczonego. Dokładnie określili oni charakter pracy wykonywanej przez odwołującego się, wskazali, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował on jako kierowca ciągnika. Potwierdzili zatem prawdziwość zeznań ubezpieczonego. Stan faktyczny co do pracy ubezpieczonego w (...)Spółdzielni (...)Sąd ustalił jedynie na podstawie zeznań ubezpieczonego, które jednak znajdowały potwierdzenie w dokumentach ubezpieczonego zgromadzonych w aktach osobowych.

Sąd dokonał oceny omówionego wyżej stanu faktycznego w kontekście przepisów art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, nr 153, poz.1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 184. ust 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (czyli 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (art. 184 ust 2).

Zgodnie z treścią art. 32 ust 1 cytowanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy, czyli w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w cytowanym wyżej przepisie, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepisy w/w rozporządzenia wykonawczego mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Niemniej jednak należy wskazać, iż w przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z przyczyn od siebie niezależnych, art. 472 i 473 k.p.c. umożliwiają ustalenie tych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z w/w artykułami w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na stwierdzenie, iż ubezpieczony pracował w spornych okresach - zarówno w Spółdzielni (...) w B. jak i w (...) Fabryce (...) w Ż. jako kierowca ciągnika tj. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu cytowanego przepisu art. 184 ust 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz w/w rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wykonywana przez niego praca wymieniona jest w wykazie „A” w dziale VIII poz. 3 (prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych) w/w rozporządzenia i jest pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości.

W świetle zebranych dowodów uznać należało, że ubezpieczony udowodnił ponad 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że ubezpieczony ma wymagany łączny ponad 15 letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, uprawniający do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury na mocy cytowanego art. 32 w zw. z art. 184 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zaliczenie wymienionego wyżej okresu spowodowało, że odwołujący spełnia warunki konieczne do przyznania emerytury określone w cytowanych wyżej przepisach ustawy i rozporządzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od pierwszego dnia miesiąca w którym złożył wniosek o emeryturę tj. od dnia(...), jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Ubezpieczony za jeden sporny okres zatrudnienia przedłożył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z błędnym zapisem i nie przedłożył takiego świadectwa za drugi okres zatrudnienia. Mając na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym jak również występujące ograniczenia dowodowe, do przyznania ubezpieczonemu prawa do żądanego świadczenia konieczne było więc przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność świadczenia przez odwołującego zatrudnienia w warunkach szczególnych.

SSO Ewa Milczarek